

Sygn. akt II Ka 288/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniach 22 czerwca 2023 r. i 21 lipca 2023 r.

sprawy **D. M.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 lutego 2023 r. sygn. akt II K 1467/22

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego ustala jako nie mniej niż 0,29 mg/l w wydychanym powietrzu,

II. w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 288/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 lutego 2023 r. sygn. akt II K 1467/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. M.	Oskarżony miał istotny powód, by jechać samochodem mimo stanu nietrzeźwości	1. Zeznania M. M. (1) 2. zaświadczenie lekarskie	85v 88
2.					
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	zeznania M. M. (1)	Dowody zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego, niekwestionowane, brak podstaw by wątpić w ich rzetelność
2	Zaświadczenie lekarskie	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrażę przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>1. art. 167 i 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka M. M. (1) (żony oskarżonego obecnej na rozprawie w dniu 13 lutego 2023 roku) na okoliczność przyczyn, dla których oskarżony w dniu 9 października 2022 roku zdecydował się na kierowanie samochodem osobowym marki A. w ruchu lądowym pomimo stanu nietrzeźwości oraz orzeczonego wcześniej prawomocnym wyrokiem sądowym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji pozbawił się możliwości weryfikacji na podstawie w/w dowodu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego (z których wynikało, iż alkohol spożywał dzień wcześniej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zaś konieczność jazdy samochodem wynikała z faktu, iż jego dziecko potrzebowało pomocy, gdyż miało wysoką gorączkę), jak również skutkowało uznaniem przez Sąd I instancji powyższych wyjaśnień za niewiarygodne i podyktowane jedynie przyjętą przez oskarżonego linią obrony;

2. art. 2 § 2, 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez:

- nienależyte rozważenie wyjaśnień oskarżonego D. M. oraz zeznań świadka D. B. we wzajemnym ich powiązaniu - co w konsekwencji skutkowało bezpodstawnym odmówieniem przez Sąd I instancji wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. M. w części dotyczącej przyczyn, dla których zdecydował się na kierowanie samochodem w dniu 9 października 2022 roku, w sytuacji gdy wyjaśnienia te znajdowały częściowe potwierdzenie w zeznaniach świadka D. B.,

- nienależyte rozważenie treści dowodów z dokumentów w postaci protokołu badania stanu trzeźwości oskarżonego analizatorem wydechu typu alkometr A 2.0 (z którego wynikało, iż pierwszy pomiar stanu trzeźwości oskarżonego wykazał obecność 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu) oraz świadectwa wzorcowania alkometru A 2.0 użytego przez policję do pomiaru alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego (z którego wynika, iż wynik badania ilości alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu winien być skorygowany o tzw. niepewność pomiaru wynoszącą 0,02 mg/l) - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na pominięcie treści tych dowodów

przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy odnośnie ilości alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego,

II. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia poprzez dowolne i błędne, a przy tym sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym ustalenie, iż w dacie zdarzenia objętego zarzutem aktu oskarżenia ilość alkoholu w organizmie oskarżonego wynosiła 0,31 mg/1 w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, podczas gdy treść dowodu w postaci świadectwa wzorcowania alkometru użytego do pomiaru ilości alkoholu w wydychanym powietrzu wskazuje, iż ilość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu (przy dokonaniu korekty wynikającej z niepewności pomiaru wynoszącej 0,02 mg/1) wynosiła nie więcej niż 0,28 mg/1,

III. rażąco niewspółmierność kary i środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego wyrażającą się wymierzeniem mu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczeniem środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku (to jest stwierdzona u oskarżonego ilość alkoholu w wydychanym powietrzu nieznacznie przekraczająca wartość progową stanu nietrzeźwości oraz motywacja oskarżonego w kierowaniu samochodem osobowym wynikająca z faktu, iż jego dziecko potrzebowało pomocy lekarskiej, gdyż miało wysoką gorączkę) przemawiały za orzeczeniem wobec

	oskarżonego jedynie kary grzywny lub kary ograniczenia wolności przy zastosowaniu przepisu art. 37 a § 1 k.k. oraz orzeczeniem wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, przy przyjęciu, iż w sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty z pkt I i II apelacji można było po części uznać za zasadne, choć wpływ tych uchybień na treść wyroku nie była już znacząca. Faktem jest, że Sąd dość pochopnie, bez niezbędnej refleksji, uznał wyjaśnienia oskarżonego co do przyczyn, dla których zdecydował się wsiąść za kierownicę, za fałszywą linię obrony, skoro rzeczywiście świadek D. B. potwierdził, że oskarżony jechał z żoną i dwójką dzieci, a do jego zatrzymania doszło na trasie między ich miejscem zamieszkania a szpitalem w Ł.. Faktycznie nie mając dowodów przeciwnych imając wątpliwości co do prawdziwości wyjaśnień, a mając możliwość przesłuchania obecnej na Sali rozpraw żony oskarżonego, Sąd winien z takiej możliwości dążenia do ustalenia prawdy (bez uszczerbku dla sprawności postępowania) skorzystać, nawet jeśli w rozprawie nie uczestniczyła żadna ze stron, która mogłaby taki wniosek dowodowy zgłosić. Sąd Okręgowy dopuścił jednak ten dowód i świadka przesłuchał w toku rozprawy odwoławczej, wobec czego nieprawidłowość tę wyeliminował i zarzut dotyczący niewłaściwego gromadzenia dowodów nie mógł już mieć wpływu na treść ostatecznego		

rozstrzygnięcia, podobnie jak zarzut niewłaściwej oceny dowodów w zakresie motywów działania oskarżonego, o czym poniżej.

Sąd I instancji dał wiarę twierdzeniom oskarżonego co do czasu i ilości spożytego alkoholu, mimo iż w tym zakresie jego twierdzenia były wątpliwe. Do protokołu badania na miejscu zdarzenia (o godz. 20.00) podał, że wypił jedno piwo w tym dniu, około godz. 9.00. W wyjaśnieniach podał już, że alkohol pił w dużych ilościach, ale wyłącznie dnia poprzedniego i sądził, że jest już trzeźwy. Żona oskarżonego podała zaś, że mąż pił alkohol dnia poprzedniego, tylko jakieś piwo. Tezy te pozostają więc niespójne, chyba że oskarżony wypił dużo dnia poprzedniego, rano wypił piwo, ale nie wszystko powiedział żonie. Nadto w sprawie nie dopuszczano dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii, ale wiedza powszechna wskazuje, że jeśli oskarżony nie pił żadnego alkoholu od wielu godzin, to jego zawartość w jego organizmie musiała wyłącznie spadać i to w tempie przeciętnych 0,10-0,15‰ dla dorosłego mężczyzny. Jeśli więc rodzina wg świadka wyjechała z domu do lekarza około godz. 16.00, to oskarżony miał wówczas w organizmie o 0,4-0,6‰ (~0,2-0,3 mg/l) alkoholu więcej, niż cztery godziny później, w chwili badania, a o północy dnia poprzedniego, a więc 20 godzin wcześniej, w przybliżeniu 2,0-2,5 + 0,15‰ alkoholu we krwi, a więc ilość, która powinna skłonić go do odstąpienia od kierowania pojazdem mechanicznym nawet po południu kolejnego dnia. Prócz tego, choć rzeczywiście Sąd Rejonowy wyniku wskazania alkometru (z niewiadomych przyczyn skarżący domagał się, by uwzględnić wynik

niższy) nie pomniejszył o wartość niepewności pomiaru (k. 19v), jednakże z jednej strony nie obniżało to zawartości alkoholu poniżej progu ustawowego, z drugiej należało mieć na względzie, że w tym czasie oskarżony od czterech godzin był za kierownicą i choć nie można na obecnym etapie (zwłaszcza wobec kierunku zaskarżenia wyroku) precyzyjnie ustalić stężenia alkoholu, to wynosiła ona co najmniej 0,29 mg/l, a sięgała z całą pewnością wyżej (być może istotnie ponad 0,5 mg/l). Dlatego też zarzut z pkt II, choć formalnie trafny, merytorycznie nie mógł mieć istotnego wpływu na treść ostatecznego rozstrzygnięcia.

Za całkowicie niezasadny należało uznać zaś zarzut dotyczący rażącej surowości kary i środka karnego, uzasadniany niewielką ilością alkoholu i nade wszystko szczególną sytuacją motywacyjną, związaną ze stanem zdrowia córki. W tym zakresie zauważyć należy, że choć subiektywnie niepokojący, nie był on poważny, skoro lekarz dyżurny na SOR odmówił wręcz jej przyjęcia i skierował na zwykłą wizytę lekarską. Mimo przytoczonych przez M. M. (1) okoliczności, związanych z trudnościami ze znalezieniem innego kierowcy, ostatecznie przecież przyznała ona, że kierowcę takiego dało się znaleźć – gdy w perspektywie trzeba byłoby zapłacić za holowanie pojazdu. Nie podjęli oni również próby wezwania do chorej, ślaniającej się na nogach córki, karetki pogotowia. Powyższe wskazuje więc, że oskarżony nie tyle nie mógł odmówić bliskim zapewnienia córce pomocy medycznej, co raczej albo nie ujawnił żonie swego rzeczywistego stanu, mając jego pełną świadomość (o czym zeznała

nawet M. M.), albo tylko sam bezpodstawnie przypuszczał, że jego organizm wyeliminował już znaczną ilość wcześniej spożytego alkoholu i nie podjęli oni nawet próby znalezienia trzeźwego kierowcy. Trudno więc w tych okolicznościach twierdzić, że sytuacja motywacyjna oskarżonego istotnie, decydująco odcinała się od sytuacji innych sprawców analogicznych czynów, którzy zazwyczaj też mają istotne powody, by jechać do lekarza, apteki, kościoła, pracy, po bliskich na pociąg itp. i zazwyczaj wstydzą się ujawnić, że stan ich trzeźwości może na to nie pozwalać. Oskarżony nie może zaś zasłaniać się niewiedzą, nieświadomością konsekwencji, w tym zawodowych i rodzinnych – miał już doświadczenie związane z zatrzymaniem go za jazdę w stanie nietrzeźwości. Za zastosowaniem art. 37a § 1 kk, statuującego wyjątek od reguły, jaką Sąd winien się kierować rozstrzygając o karze, nie przemawia też sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego. Tu również wskazać należy, że wielu, jeśli nie większość, sprawców analogicznych przestępstw, ma rodzinę, pracę, zobowiązania finansowe, kontrakty, a ich osobista obecność na wolności jest co najmniej pożądana, wielu też posiadanie uprawnień do kierowania pojazdami jest potrzebne, by móc zarobkować i utrzymywać rodzinę. Trudno więc uznać za zasadny zarzut apelacji, że sytuacja oskarżonego jest na tyle wyjątkowa, że winien on zostać potraktowany wyjątkowo, ulgowo, inaczej niż większość sprawców tego typu czynów (jako że większość winna otrzymać karę przewidzianą jako zasada w ustawie za ten czyn, a tylko mniejsza część, w drodze wyjątku, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, karę inną, łagodniejszą. To samo dotyczy

<p>środka karnego, który co do zasady przewidziany jest jako orzekany dożywotnio.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktu I poprzez ustalenie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, iż ilość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiła 0,28 mg/1 oraz poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku kary grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda lub kary 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej dozorowanej pracy w rozmiarze 25 godzin miesięcznie przy zastosowaniu przepisu art. 37 a § 1 k.k. w miejsce orzeczonej dotychczas kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktu II orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat na podstawie art. 42 § 3 k.k. in fine (przy przyjęciu, iż zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami) w miejsce orzeczonego dotychczas w punkcie II wyroku dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,</p> <p>alternatywnie</p> <p>- o ograniczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów poprzez wyeliminowanie z niego pojazdów, do których kierowania którymi uprawnia kategoria T.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Mimo formalnej zasadności części zarzutów, ich materialny ciężar, nie mający ostatecznie wpływu na treść wyroku, skutkowało niezasadnością wniosku, postulującego uznanie, że oskarżony znalazł się w szczególnie uzasadnionej sytuacji, a ustawodawca tylko w takim przypadku przewidział możliwość nie tyle nawet orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju, ale nawet tylko warunkowego zawieszenia wykonania kary najsurowszej. Skoro nie było podstaw, by zawiesić wykonanie kary najsurowszej, tym bardziej nie było podstaw, by orzec karę łagodniejszego rodzaju. Brak podstaw do uznania, że w przypadku oskarżonego miał miejsce wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, nie dawał podstaw do skorzystania z wyjątku od reguły orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Na marginesie zauważyć należy, że postulat ograniczenia jego wymiaru do 3 lat nie pokrywa się przy podnoszonej konieczności bieżącego wykonywania pracy zarobkowej – nawet przy takim ograniczeniu oskarżony przez trzy najbliższe lata nie mógłby jej wykonywać z wykorzystaniem pojazdów mechanicznych i musiałby już teraz przeorganizować sposób swego funkcjonowania na tym polu, wobec czego przywracanie jego możliwości po upływie tego czasu traci na znaczeniu. Pozbawiony podstaw prawnych był złożony alternatywnie na rozprawie odwoławczej wniosek o wyłączenie spod zakazu prowadzenia pojazdów tych, do których kierowania

uprawnia kategoria T – przepisy przewidują możliwość orzeczenia zakazu prowadzenia nie wszelkich, a tylko pojazdów określonego rodzaju, ale nie wobec sprawców występków z art. 178a § 4 kk – p. art. 42 § 2 i 3 kk. W tej sytuacji umożliwienie oskarżonemu kierowania choćby tylko ciągnikiem rolniczym nie było prawnie możliwe.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><i>Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia – poza opisaną wyżej korektą wysokości stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego z 0,31 mg/l na co najmniej 0,29 mg/l.</i></p>	
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezasadność (poza elementem wskazanym powyżej) apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana